

At rejse er at leve. Sådan har H. C. Andersen engang sagt og mon ikke han har sagt sådan, fordi at rejse næsten altid sætter sindet i bevægelse. Nogle rejser nok mere end andre og i denne udgave af Liv & Sjæl er temaet udviklende rejser. Vi har samlet en bred vifte af beretninger om udviklende rejser, lige fra yoga ferie på Lesbos til Feng Shui i Transylvanien. I alt fire forskellige beretninger, der forhåbentlig kan inspirere til, hvordan en del af sommerferien kunne bruges.

Transylvanien i farver

Af Zandra Henningsen

Fra grå forventninger til farverige oplevelser midt i middelalderens Europa. Stedet hvor Grev Dracula fik liv. En studierejse gennem Transylvanien sammen med mine kolleger - feng shui konsulenter fra hele verden

Det siges, at Transylvanien ligger på et af jordens stærkeste magnetfelter, og at befolkningen har særlige overnaturlige evner. Om det er sandt ved jeg ikke. Jeg mødte helt almindelige søde mennesker, som elskede deres land og deres historie.

Mit mål med Transylvanien var en studietur med mine kolleger fra hele verden. Mine forventninger og fordomme til Transylvanien var, at det var gråt, tungt og deprimerende.

Vi landede sent om aftenen, da det var helt mørkt, så vi kunne intet se. Vi overnattede på hotel i byen Tirgu-Mures. Hotellet var helt nyt, og vi var de første gæster, så vi fik alle luksusværelser. Jeg fik et dobbeltværelse for mig selv, hvor hver enkelt seng var på

størrelse med en dobbeltseng samlet af ét hovedgærde på 4 meter! Et KÆMPE fladskærms tv (der var langt til sengen) og et badeværelse med en avanceret bruse/spa kabine med så mange knapper og håndtag, at jeg ikke vidste, hvad jeg skulle med dem. En aparte luksus, som jeg ikke havde forventet eller prøvet før.

Da jeg vågnede om morgenen og kiggede ud af vinduet, kiggede jeg lige ind i 3 store skorstene, 100 m væk, tilsyneladende fra en a-kraftstation. Efter morgenmaden var det ud i busen og ud i det blå.

Turen gennem Tirgu-Mures var farveløs og trist. Alle fordomme bekræftet. Vi kørte sydvestpå ud i en fanstatisk storslået natur gennem mange bitte

små byer, som så virkelig sørgelige og meget fattige ud. Men så nåede vi Sighisoara.

Farvernes by

Sighisoara er fødested for Vlad Dracula, som herskede over Wallachia fra 1456-1462. Fiktionens Grev Dracula er inspireret af den virkelige Vlad Dracula. Men derudover har Sighisoara intet med Dracula legenden at gøre.

Sighisoara har rødder tilbage til 1600 tallet, og betragtes i dag som en af de smukkeste og bedst bevarede middelalderbyer i Europa. Byen er fuld af liv på grund af alle turisterne, der farter hertil. Byens gader går lidt op og ned, og man kan se bjerge i baggrunden. ▷

Sigheoara – betragtes i dag som en af de smukkeste og bedst bevarede middelalderbyer i Europa

Gamle udsmykninger kigger frem under malingen. Mange steder så jeg, hvordan man bevarede udsmykningerne ved at renoverer rundt om dem.

Mange af husene ser ud som om de er lige ved at falde sammen. Men det, som var så iøjenfaldende, var farverne. Til forskel for mange af de farveløse byer vi havde passeret på vejen, var byen fuld af farver. Og selv om farverne skallede af alle vegne, var det hamrende charmerende.

Gennem byen så jeg de forfaldne og slidte mure med rester af farver. Det var helt utroligt smukt. Ingen helreoverede facader kan fremkalde den samme unikke skønhed og charme. Det minder mig om Shappy Chick, de senere års trend, med gamle slidte møbler eller nye møbler, der har fået patina.

Hvis der under renovering træder dybere lag af udsmykning frem, bevares det, og muren rundt om renoveres videre. På den måde kan man undgå at lave byen til et "langhåret" museum, men i stedet gøre det til et levende museum, hvor folk kan bevare deres hverdag, samtidig med, at historien titter frem her og der.

Det er klare men bløde farver, der dominerer i Sighisoara, og det gør byen til noget helt specielt. Det giver en kølig fornemmelse på en varm dag, men samtidig varmer det om hjertet. Byen er et levende maleri.

Draculas slot

Som udgangspunkt forventede jeg, at Transilvanien ville være middelalder tung, skræmmende og farligt, ikke mindst Draculas slot, der ligger i byen Bran. Jeg blev jeg snydt. Draculas slot har faktisk ikke meget med Dracula at gøre. Det er det sødeste, hyggelige lille slot jeg nogensinde har set. Det ligger højt og frit med udsigt til oplandet. Det blev bygget i 1377 for at beskytte den nærliggende by Brasov.

Nedenfor slottet er der et gdemarked af boder med vampyr udstyr og alverdens ting, som har med Dracula at gøre. Så det var dét - ganske ufarligt. Det eneste uhyggelige jeg så, var en arbejder, der sad og spiste en knaldgul

Draculas slot, det yndigste og mest charmerende slot jeg nogensinde har set – der var absolut intet skræmmende ved det.

suppe til med 1 cm FLYDENDE fedt på toppen - arrrrrrgghh.

Til gengæld mødte jeg en smaddersød rumænsk fortællelysten ung studerende, som fortalte mig "den rigtige" historie om Dracula. Og dem går der mange af – de rigtige historier. Så man kan selv vælge, hvad man helst vil tro på.

Slottet var hvidt udvendigt og indvendigt, og alt gøgl var stort set sort og hvidt med masser af plastichvidløg. Så farver var der ikke meget af i Bran, udover farverige turister og en gul suppe. For øvrigt fortalte guiden, at slottet er til salg for ca. 250 mill. \$. Gad vide hvad Dracula siger til det?

Hullet i muren

Vi skulle besøge den Sorte Kirke i Brasov. Brasov er en by fyldt med gotisk, barok og renaissance arkitektur, og den er en af de mest besøgte byer i Rumænien. Vores mål var Den Sorte Kirke. Den kaldes sådan, fordi væggene blev helt sorte af flammer og røg ved en brand i 1689. Renovering ikke "in" dengang!

Da vi ankom til kirken, stod der nogle ældre borgere og fortalte os, at hvis vi gik ind i kirken, ville vi ikke blive lukket ud igen, før gudstjenesten var slut - efter 1 time. Egentlig forståeligt nok, men det blev leveret uden formildende miner, så vi mistede lysten

Gemt inde i en undselig går fandt jeg denne smukke facade, som var indgang til en ortodoks kirke, hvor der var fuld gang i gudstjenesten og med et leben udenfor og inden i kirken.

til at gå ind. I stedet blev vi spredt for alle vinde. Vi havde fartet rundt, fra sted til sted i rumpen på hinanden siden vi startede, så det var nok undskyldningen, vi manglede, for at gøre vores eget.

For mig blev det hele turens højdepunkt. Da de andre gik til højre, gik jeg til venstre, og ved et tilfælde fandt jeg et interessant hul i en mur, med lys i bunden, som tiltrak min opmærksomhed, og der gik jeg ind.

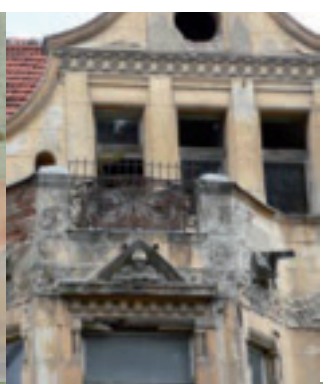
Hvilken herlighed. Inde i en gård lå indgangen til en ortodoks kirke. Det vrimlede med mennesker og jeg tog mig sammen og gik sammen med dem ind i deres helligdom.

Selv om jeg lyste langt væk af turist, blev jeg åbent modtaget af en mand, som talte til mig i sit sprog, og jeg talte til ham i mit sprog. Derved blev vi enige om noget, jeg ved ikke hvad, men jeg kunne frit træde ind og deltage i gudstjenesten, som var i fuld gang.

Jeg følte jeg var kommet hjem, og det rørte mig så dybt, at jeg måtte gå ud. Jeg gik ud af en anden dør end jeg kom ind, og havnede ude blandt gravsten. Derude så jeg en ung mand gemme sig bag en af de store stene, hvor han stod og røg i smug og talte i mobil. Hvor skønt – vi er et eller andet sted en stor familie, med samme behov og laster.

Jeg blev draget ind i kirken igen, og

3 generationer – vores guide, som bor i Ungarn, hendes datter og hendes fantastiske bedstemor som med sin pension på 10€ viste os en sin gæstfrihed og gav os en oplevelse for livet.

sådan gik jeg ind og ud flere gange, da jeg måtte tage det i små doser. Der var så fantastisk derinde. Væggene var fuldstændig plastret til af ikoner fra gulv til loft – en overdådighed af farver, guld, symbolik og rigdom, som var en kæmpe kontrast til de fleste af de grå, sorte, gamle og slidte kirkegængerne. Det betog mig meget at se, hvordan de hver især deltog aktivt i gudstjenesten siddende, liggende og stående.

Det var fascinerende at opleve, hvor livligt der var. Folk gik hele tiden ind og ud og rundt i lokalet. Der var overhovedet ikke ro, men gang i den. Der blev messet og svunget med røgelse. En fornøjelse at se så meget liv i en kirke, til forskel for folkekirken, hvor vi skal være alvorlige, stille og andægtige, og hvor børn ikke må være børn.

Hvorfor det berørte mig så dybt, som det gjorde, har jeg ingen anelse om, men jeg følte mig meget ydmyg og taknemmelig for, at få lov til at være der og deltage i en gudstjeneste, jeg ikke forstod.

Jeg kan godt fundere over kontrasten mellem kirkens overflod, og kirkegængernes mangel på samme, men jeg kan ikke fratage dem, den utrolige glæde og fred, der strålede ud af deres øjne, når de forlod kirken.

En helt speciel frokost

Frokosten blev indtaget på vejen til det næste mål, som vi ikke kendte. Vores guide, som bor i Budapest i Ungarn, kommer fra Transylvanien, og hendes familie insisterede på, at vi skulle "kigge forbi" og spise frokost hos dem. En undselig landsby, som de fleste, farveløs ved første blik. Men indenfor manglede der ikke kulør. Familien var farverig i sig selv og stadsstuen var lysende turkis.

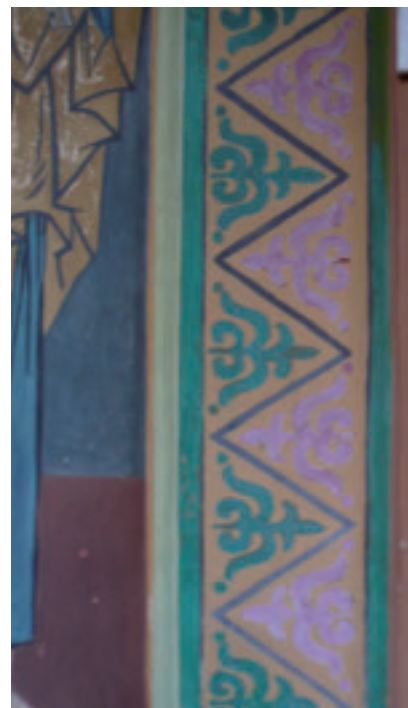
Vi fik en overdådig flerretters menu, velsmagende, spændende lokalt køkken.

Familien var meget beærede over vort besøg. Jeg var beæret over at blive inviteret. Det var tydeligt, at de ikke havde mange penge, og alligevel stillede de op med mad til 25 fremmede. Det var gæstfrihed med stort G. Bedstemoderen i familien får 10€ i pension om måneden. Hun er tilfreds, hun har sit hus, så hun klarer sig. Det er svært helt at forstå, uden at kende mere til den overordnede økonomi, men det lyder jo ikke af meget, når man kommer fra Danmark.

Næste stop - godnat

Byen hvor vi skulle sove så ret uspændende ud fra bussen. Men i Rumænien gemmer der sig meget bag murerne og de uforståelige skilte. Så der er meget, man ikke opdager, før det er for sent – som et mudderbad. Too bad, too late, der var vi allerede langt væk.

En spændende bygning fik vi dog øje på - et af Rumæniens mange malede klostre. De fleste ligger i det nordøstlige hjørne af landet, men her lå

Nogle af de helt fantastiske udsmykninger på klostrets ydervægge.

der altså også et. Det er helt dækket til med fresco malerier, portrætter af helgener, profeter og massevis af symbolske mønstre, der fortæller bibelske historier. Men desværre var der ingen, der kunne fortælle historierne til os.

Min kollega og jeg blev mødt af en nonne, som tilsyneladende var alene om at passe det lille kloster. Det gjorde hende bestemt ikke godt. Hun kom imod os med skældsord og mord i øjnene. Vi forstod selvfølgelig ikke hvad hun sagde, men det var i hvert tilfælde ikke pænt, hele hendes attitude fortalte os, hvad hun mente.

Vi lod os nu ikke skræmme, vi var simpelthen nødt til at gå rundt om klosteret for at studere, måbe og henrykkes. Det var så rigt på farver. Noget som er så usædvanligt at se udenpå en kirke. Da vi gik, havde vi ikke så pæne tanker om nonnen, men vi besindede os og gav hende en velsignelse med på vejen. Hendes liv, vurderet ud fra hendes opførsel, var ikke misundelsesværdigt.

Normalt spreder farver glæde, men ikke på hende – den dag.

På jagt efter mirakler

Gennem Transylvaniens fantastiske storslåede natur med høje bjerge, brutale kløfter, søer og utallige små undselige landsbyer med sin farveløse og farverige befolkning, med rester af en sigøjnerkultur.

Målet – et kloster, hvor Maria har udført mirakler. Hun står i en storslået kirke, placeret højt på alteret og udenfor rækkevidde. Vi fik mulighed for at passere og gøre ophold ved hendes fødder. En speciel oplevelse at få lov til at se op på en så ophøjet "skikkelse". Normalt vrimler det med pilgrimme, men årets store begivenhed var overstået. Et magisk sted, men miraklerne udeblev for os. Jeg havde allerede fået

mit lille mirakel i den ortodokse kirke i Brasov, så jeg var godt forsynet.

Dagens frokost foregik ude i et af naturens udflugts- og turiststeder, på vej til en kløft, som er et "must see". Og det var også et af naturens fantastiske værker, hvor man føler sig mindre end en myg, når man står der og prøver at trække vejret mens man leder efter himlen mellem klipperne.

Afslutningsvis en turistattraktion med et mylder af mennesker. Jeg droppede minerne og gik mig i stedet en tur i byen, som var meget interessant med sine huse i alle mulige farver - lilla, skriggul, turkis, grøn, orange, you name it, they got it.

Her var der penge til maling.

Hvad fik jeg ud af rejsen?

Rigtig mange ting, men mit fokus blev hurtigt på farvernes betydning for

En madonna, som er kendt for at have udført mirakler, og som er årsag til at folk farter dertil i håb om at opleve deres helt eget mirakel.

os i vores liv og hverdag. Det var tydeligt at fravær af farver hurtigt forbandt sig med fravær af liv og tilstedeværelse af trøstesløshed.

Tilstedeværelse af farver tiltrak liv, energi, udtrykfuldhed og glæde.

Der var en kæmpe forskel på farveløs fattigdom og farverig fattigdom. Farverne gav liv i øjnene, selv i tilsyneladende trøstesløse situationer.

Det er smadder charmerende med nedslidte ting (tilbage til shabby chic), men i små doser. Ser du en hel by, som er nedslidt og farveløs, så forsvinder det chicke og armoden siver ud gennem alle murene.

Farverne fik også en anden betydning, for der, hvor der var flest farver, var der, hvor der var penge - og turister.

Alle disse betragtninger er overfladiske, da jeg kun var inden for dørene hos én familie og ellers på hotel.

Men bag facaderne i de større byer var det en helt anden verden, med røde smarte sofaer - ifølge reklamerne. Så måske det lønner sig ikke at passe sin facade.

Som indretnings- og feng shui konsulent får jeg bekræftet, det jeg allerede ved, at farver generelt har stor betydning for vort velbefindende. Næste skridt er at tage stilling til, hvad de forskellige farver betyder i forskellige situationer.

Det bliver en anden god gang.

Af Zandra Henningsen
HenningsenCo + Feng Shui Skolen
www.henningsenco.dk